

«Disset anys per a un grup musical en un país tan petit és molt de temps; si dures més, ets sospitós»

El grup de pop rock, Ja t'ho diré, que l'any 1991 abandonava les Illes per instal·lar-se a la localitat empordanesa de Biure, torna als escenaris amb una minigira anomenada "Mos tornam a trobar" amb concerts a Salt, Barcelona, Porreres i Ciutadella.

J.M. BONILLA GIRONA

Deu anys després de la dissolució del grup menorquí, els components de Ja T'ho Diré: Cris Juanico (veu i guitarra), Vicenç Fontestad Sente (bateria), Jesus Moll Fly (baix) Carles Pons Charly (guitarra), i Sebastià Saurina Titi (guitarra) es retroben per un minigira que començarà divendres 31 de maig i dissabte 1 de juny a La Mirona de Salt.

Es tornen a reunir després de deu anys. És aquest retrobament un punt i final definitiu?

És un postfinal. Això és com la copa després del cafè. Ho definim com un retrobament amb el públic i amb nosaltres mateixos. No té res a veure amb fer temes nous ni buscar un espai musical, que tenim molt clar que ja no hi és, però sabem que estem en la memòria de molta gent.

Tenen vostès projectes comuns més enllà d'aquest retrobament?

Tot va començar amb un dinar i ho acabarem amb un dinar. El projecte és valorar el que estem fent.

Coincidint amb el retrobament el vostre disc Moviments Salvatges ha rebut el Disc d'Or. Creuen que aquest guardó és la culminació de la seva trajectòria?

És un punt de culminació de la teva carrera que agraeixes i el reconeixement a una feina feta. Creiem que més que pel disc és un reconeixement a tots aquests anys de carrera perquè vendre més de 20.000 discos avui dia és una fita que s'ha de valorar.

Han perdut el contacte durant aquests deu anys per separat?

Personalment ens hem anat veient, però com a grup no hem tingut contacte. Fa un any i mig que vam fer un dinar i va ser a partir d'aquí que va sorgir la idea del retrobament, tot i que alguns hem fet coses conjuntes en altres projectes.

Per què han triat Salt com a primer concert d'aquesta gira?

S'ha triat La Mirona perquè és l'espai de referència de concerts a Girona, i hem triat les comarques gironines perquè va ser el lloc que ens va veure créixer.

Un bon dia van decidir sortir de Menorca i van venir a viure a Biure, un poble de l'Alt Empordà. Com és això?

Va ser la passió per la música i l'esperit d'aventura, perquè crèiem amb el que estàvem fent amb el repertori que teníem.

Quin record tenen d'aquella època a Biure a principi dels anys 1990?

Recordem fer actuacions de tot tipus, assajant a bars amb els pocs recursos que teníem: els nostres instruments i un petit equip.

En una entrevista van afirmar que tornen per la mateixa raó que van plegar. Quina és aquesta raó?

Ho vam deixar per una qüestió de sinceritat amb nosaltres mateixos i tornen pel mateix motiu.

Van afirmar que creien que l'època de Ja T'ho Diré havia passat? Per què ho creuen?

Jo penso que un grup no pot durar més de deu anys. Els que duren més, hi són pels calés. Disset anys per a un grup musical en un país tan petit és molt de temps. Si aguantés més, ets sospitos.

El seu disc recopilatori es deia Història d'un Viatge. Com defineixen la història del grup?

Vam trencar tota la rutina per començar una cosa nova i fresca que ha marcat molt les nostres vides.

Quin record tenen d'aquella etapa en què eren un dels grups més importants de l'àmbit musical català?

La recordem com una època molt intensa, fins i tot fèiem viatges a França i Bèlgica. Tot i que la recordem com a molt de picar pedra: d'anar a tocar allà on sigui i pel que sigui.

Es consideren després de vint anys com un grup clàssic del rock català?

Avui es podria dir que alguns dels temes que vam fer estan resistint el pas del temps d'una manera digna. Si això és ser un clàssic, ho som.

Quina resposta esperen del seu públic després de deu anys?

Que ens aguantin! No, sincerament, esperem molta emotivitat, ja que la gent que hi vindrà ha crescut amb els Ja T'ho Diré.

Canten en català menorquí?

Ho fem en menorquí que és un dialecte del català, però no tenim cap problema perquè sempre ens hem entès aquí a Catalunya. Utilitzem la normativa vigent, però parlem com ens dóna la gana!

Van editar un disc en castellà i fins i tot un de bilingüe. Quina acceptació van tenir pel públic espanyol?

Mai vam tenir cap tipus de problema. Els nostres discos sempre s'han venut a Catalunya i les illes encara que fossin en castellà. A més, un dels temes que ens va donar a conèixer, El último verdugo, és en castellà.

Com es viu des de les illes el procés sobiranista que està vivint Catalunya?

A les illes hem rebut clatellades constantment. Tenim una història pròpia que de vegades ha passat per Catalunya i d'altres per Espanya. Aquí tenim una identitat més pròpia, i donem suport totalment al que està fent Catalunya.

República o Ducs de Palma?

Ni una cosa ni altra, m'estimo més poder-ho triar.

Una per a en Cris. Continuarà vostè el projecte de Menaix a Truà, amb Toni Xuclà i Juanjo Muñozara que aquest darrer ha tret un nou disc amb Gossos?

Menaix és una trobada puntual. De tant en tant ens trobem i fem quelcom. Vam treure el disc l'any passat, de moment ho deixem aparcat fins que acabem la gira, però això seguirà.

Quin consell donarien als joves que comencen?

Jo els diria que creguin en el que fan i que no pensin ni en promocions ni en diners, que gaudeixin amb la música.

Quin moviment s'ha de fer per sortir de la crisi?

Que surti tothom al carrer. S'ha de donar un cop de puny sobre de la taula. No hi ha prou presons per a tants de xoriços amb corbata que tenim escampat sen aquest país.

S'han passat disset anys dient al seus fans "ja t'ho diré". Què és el que havien de dir?

Ja ha arribat el missatge. Creiem que ja ha quedat clar el que havíem de dir, però ho tornarem a dir el dia 31 a La Mirona de Salt.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2013/05/22/disset-anys-grup-musical-pais-tan-petit-temps-dures-mes-sospitos/618481.html?utm_source=rss